

The background of the cover features a woman with long, vibrant pink hair, wearing a blue polka-dot dress with a large blue and pink sash. She is smiling and looking towards the camera. In the foreground, there is a large, decorated chocolate cake with white frosting, pink and blue macarons, and lit candles. The background is slightly blurred, showing a room with framed pictures on the wall.

LUCIE
CHARVÁTOVÁ

CRAZY CAKES

SVĚT VÝJIMEČNÝCH DORTŮ

xyz

Crazy cakes

svět výjimečných dortů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Charvátová

Crazy cakes: svět výjimečných dortů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LUCIE
CHARVÁTOVÁ

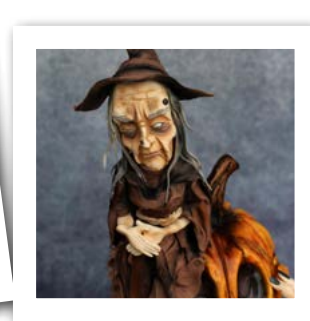
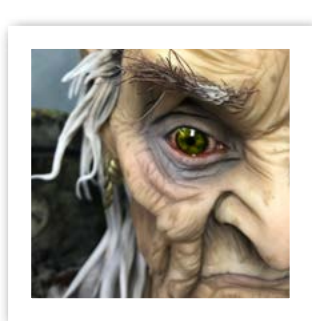
CRAZY CAKES

SVĚT VÝJIMEČNÝCH DORTŮ

LUCIE
CHARVÁTOVÁ

CRAZY CAKES

SVĚT VÝJIMEČNÝCH DORTŮ

xyz

© Lucie Charvátová, 2026

© Martin Jaroš, 2026

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7683-985-4

ISBN e-knihy 978-80-7683-989-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

***Kdo peče, rozdává radost
a sladká pohlazení...***

„Zjištění, že vytváření krásných dortů někomu pro radost
a tím i vlastní potěšení, by mě mohlo v životě bavit, mi dávalo najednou smysl.
Myslím, že díky tomu, nebo kvůli tomu, jsem začala péct...“

LUCIE... Crazy Cakes

Před pětatřiceti lety jsem se narodila jako Lucie Velechovská. Příjmení mi pak zůstalo ještě docela dlouho, téměř 30 let, než jsem přijala jméno po svém manželovi... Takže teď jsem Lucie Charvátová.

Od svatby mi říkají paní Lucie Charvátová... Ne všichni, samozřejmě. Ti, co mě znají delší dobu, mí dlouholetí přátelé a kamarádi, ti, kteří by si snad na takové oslovení třeba nezvykli, mi ani dnes neřeknou jinak než Lucy, Dortíček nebo taky Lucifer.

Ta poslední přezdívka mi sedí nejvíce. Zřejmě z důvodu, že jsem všem často přišla jako takový blázen s horkou hlavou plnou bizarních nápadů, obrazů a představ. Nebránila jsem se, a nakonec jsem si ji s oblibou ponechala.

A není pochyb, že k takové přezdívce mé osoby přispělo i moje působení na závodech na kolečkových bruslích či později na horských kolech, ale především účast na závodech v šíleném downhillu, kdy jsem si přišla tak trochu jako „bez-mozek“ i já sama.

A právě v duchu té mojí nejpřiléhavější přezdívky, především v posledních letech, kdy se s oblibou věnuji „cukračině“, vznikají i mnohé z mých „crazy“ dortů. A musím se pochlubit, že na mezinárodní výstavě v Birminghamu jsem za svůj šílený hororový dort už dvakrát brala ZLATO, v roce 2023 a nejnověji v listopadu 2025.

A svou „zavedenou“ přezdívkou jsem se před časem nechala inspirovat i v názvu své poslední firmy, kterou provozuji dodnes. Nemohla jsem ji pojmenovat jinak než Crazy Cakes.

Když závodím, není čas dívat se napravo, nalevo – musí se jet hlava nehlava, prostě co to dá!

I.

**Tak takhle vypadal
náš nový domov
v době, kdy jsme jej
s manželem koupili...**

**A takhle vypadá dnes... Ale pořád mám pocit, že
není pořádně vidět, kolik práce nás k dnešku jeho
proměna do této podoby stála. A raději si ani nechci
představovat, kolik práce nás ještě stát bude...**

Celý svůj život jsem strávila ve středních Čechách západně od Prahy. Tam jsem bydlela. Tam jsem dělala své první kroky a později se toulala tím překrásným krajem, který jsem znala jako svou vlastní dlaň. Jezdila jsem na svém milovaném koni, ale i běhala a trénovala na kole. Dá se říci, že jsem měla docela veliký rádius a v širokém okolí jsem znala každé zákoutí a každý chodník a každou cestičku.

Teprve nedávno mě osud zavál ze středních Čech do jižních. A jak tomu v životě bývá, stalo se tak vlastně úplně náhodou, že jsem se přestěhovala do mlejna, který jsme s manželem koupili před několika lety a který teď společnými silami krůček po krůčku postupně rekonstruujeme...

Dnes jsem již krásně usazená, mám šťastnou rodinu, milovaného synka Matýska, ale dříve jsem bývala, dá se říci, opravdu neskutečně crazy!

Brusle bych tou dobrou nevyměnila snad za nic na světě... snad jenom za kolo...

Dá se říci, že se mi vlastně ve všech sportovních disciplínách, které jsem dělala, vedlo velice dobře a měla jsem v nich úspěchy a že se nejednalo jen o takové to závodění za domem na louce...

Musím se přiznat, byla jsem hodně „neposedná“, stále jsem byla někde na cestách, jezdila po závodech a závodila jsem v podstatě na všem, na čem se dalo, ať už to byly brusle...

... taky jsem jistou dobu zkoušela atletiku...

... ale ze všeho nejvíc mě bavila cyklistika. A na kole to opět byly v podstatě všechny disciplíny, co si člověk vybaví. Od horských kol, přes dráhu v hale, cyklokros, až po tu nejbáznivější, kterou je sjezd neboli downhill. A právě poslední jmenovaná disciplína mě chytla za srdce ze všeho nejvíce. Downhill jsem si od první chvíle, ze všech těch jmenovaných disciplín, zamilovala natolik, že nebyť nemoci, kterou jsem si v jednu dobu svou nemoudrostí způsobila, tak bych v něm pokračovala určitě dál. A láká mě dodnes...

Usportu jsem vydržela poměrně dlouho a i dnes, jak říkám, mívám takové „záchvaty“, kdy bych se nejraději alespoň na chvíli vrátila do těch „starých časů“, sedla na závodní kolo a startovala nějaký šílený závod. Chybí mi závodní klání, ta úžasná atmosféra, adrenalin, který i dnes vnímám jako důležitou součást svého života...

Po docela dlouhé a dá se říci i úspěšné cyklistické a rychlobruslařské kariéře jsem ale postupem času přesedlala na jiný druh „šíleného sportu“, kterým je výroba dortů. A kupodivu i v této disciplíně jsem se zúčastnila, nutno říci že úspěšně, několika soutěžích, a to dokonce na té nejvyšší, světové úrovni. A musím připustit, že i na těchto kláních jsem si toho adrenalinu užila dostatek.

V současné době s manželem bydlíme ve mlýně pátým rokem a v podstatě svépomocí, jak jsem již vzpomínala, se nám povedlo dát ho jakžtakž dohromady. Bydlení v tomto romanticky vypadajícím novém domově nebylo a stále není vůbec jednoduché. Neustále je tu mnoho drobností, které se musí postupně opravit nebo postavit zcela nanovo. Vedle toho, aby toho nebylo málo, nám pochopitelně hodně času zabere Matýsek, který nám tu teď se vším roztomile pomáhá. Je to s ním ještě o něco náročnější, ale zas o to krásnější. Svojí přítomností nám oběma dává obrovskou sílu a chuť každou další metu dotáhnout do zdárného cíle...

Tohle je momentálně náš nejučinnější motor, náš Matýsek.
Za jeho přispění ze staré „ruiny“ vznikl skutečně romantický domov...

1. ETAPA... Mládí

Měla jsem skutečně štěstí, že jsem mohla čas trávit se svými zvířecími miláčky...

Jak jsem se již zmínila, narodila jsem se 27. 3. roku 1990 v Černošicích, tedy západně od Prahy, ve středočeském kraji, kde jsem jako dítě vyrůstala. Dům, ve kterém jsme s rodiči bydleli, se nacházel na okraji městečka, v podstatě hnedle u lesa. Stačilo se vyklonit z okna nebo vyběhnout ven na zahradu a hned za plotem se dalo vstoupit mezi stromy.

Náš dům byl poměrně rozlehlý a bydlela v něm s námi i babička s dědou. I pozemek, co k němu patřil, byl dostatečně veliký, tou dobou jsme dokonce na zahradě mohli mít i několik koní. Většinou to byli tací, co šli hůře ovládat, ale měla jsem je nejraději. Jeden z nich byl však můj největší miláček, se kterým jsem trávila celé svoje útlé dětství. Nebyl nijak záľudný a musel mě mít taky rád, protože jsme si neskutečně rozuměli. Stačilo gesto, nebo dokonce pohled, a oba jsme věděli...

Naučila jsem se na něm jezdit a byl to můj nejlepší přítel. Mohla jsem se mu vyzpovídat absolutně ze všeho, co mi leželo na srdci, a on mi trpělivě naslouchal. Dokonce

přikyvoval hlavou na znamení souhlasu, ale uměl mi dát najevo i pravý opak, a tím myslím důrazný nesouhlas. V letech, které popisuji, se kolem koní točil celý můj život. A moje láska ke koním, můj hluboký vztah k nim, ve mně v podstatě zůstal po celou dobu až dodnes.

Ráda na ty časy kolikrát i dnes zavzpomínám, protože právě období svého dětství považuji za jedno z nejhezčích. Tou dobou, jako malá holka a později i školačka, jsem žila neustále v těsném kontaktu s přírodou. Bylo to moje štěstí. Nemusela jsem sedět někde v panelákovém bytě u televize. Byla jsem venku a pořád obklopena zvířaty, která vedle mě nikdy nesměla chybět. Jejich přítomnost pro mne vždycky moc znamenala, zanechala ve mně nespočet krásných vzpomínek.

Jako malá jsem milovala právě tu volnost, přírodu a zvířata kolem sebe. O vaření a pečení jsem jako malá holka ještě nijak zvlášť nepřemýšlela. A to zcela logicky, protože na takové aktivity mi tenkrát vlastně ani nezbýval čas.

Tím ale nechci říct, že bych vaření a pečení vůbec nevnímala. Odmala jsem totiž byla *hoooodně* na sladké. Měla jsem ráda tu nepopsatelně lahodnou sladkou vůni, a když se mi na jazyku rozlila slad'oučká chuť bábovky nebo buchet, co mistrně pekla babička, byla jsem v sedmém nebi.

U nás tou dobou pekla v podstatě jenom moje babička. Bylo to takové to klasické pečení. Nevzpomínám si, že by snad dělala někdy nějaké speciální dorty či jiné výjimečné zákusky. Možná se o to i párkrát pokusila, upekla mi jednou nějaký ovocný dort. Pamatuju si na to, protože jsem už byla větší. Ale nebylo to nic extra speciálního. Už vůbec ne co do vzhledu a do chuti šlo o uspokojivou až potěšující záležitost.

Kdybych ale měla mluvit o nějakých těch dortících či dortech a pečení, tak jsem je začala vnímat až o něco později. Potkala jsem se s nimi jen tehdy, když k nám na návštěvu přijela tetička Eva, která s sebou pokaždé přivezla nějaké to sladké potěšení, které koupila v nějaké „povedené“ cukrárně. Možná i to byl důvod, že jsem se vždy na její ohlášenou návštěvu pokaždé moc těšila, ale rovněž jsem měla obrovskou radost, když se u nás objevila neohlášeně, jenom tak, prostě znenadání. Sladké dobroty, které s sebou pokaždé přivezla, a že to byla jistota, že je přiveze, jsem vážně zbožňovala.

Ano, byla jsem na sladký, asi jako každé malé dítě, jenom snad ještě o trošičku víc.

Ale že bych u pečení či vaření sladkých dobrot chtěla tenkrát nějak pomáhat, tak to nehrozilo. Vzpomínám si, že mě to tenkrát ani nijak moc nelákalo. Já byla taková malá divoženka, co neustále poletovala někde „v terénu“, a k nějakému pobytu v kuchyni a asistenci při pečení či vaření jsem neměla moc příležitostí. Pamatuju si, že mě od

mých rádoby pomocných prací tenkrát v podstatě všichni odrazovali tím, že mě z kuchyně šupem vyháněli. V kuchyni jsem všem pravděpodobně víc překážela, než abych jim byla nápomocná. Ale k tomuto poznání přicházím až dnes, když mám sama svého Matýska a vidím mnohdy tu jeho „neocenitelnou“ pomoc...

Babička a děda s naší odchovanou kobylkou, co se u nás narodila a vyrůstaly jsme spolu.

Snad i proto, že jsem v kuchyni nebyla právě vítaná, nejvíc mého volného času patřilo výhradně zvířatům, se kterými jsem byla absolutně spokojená a šťastná.

V oněch letech mě kromě přírody a mých nemluvicích kamarádů začínalo čím dál víc bavit i malování. Když bylo venku nehezky a já musela trčet doma, případně po večerech, ráda jsem hodně kreslila. A nejenom že mě to bavilo, ale zjevně mi to docela i šlo, o čemž svědčil zájem okolí o mé „výtvory“. Asi všem členům rodiny se mé kresby líbily. To byl zřejmě taky důvod, proč jednoho dne máma zauvažovala nahlas nad tím, abych v budoucnu šla studovat nějakou uměleckou školu. Sama jsem ale o tom, že jsem nějak zvlášť výtvarně nadaná, přesvědčená vůbec nebyla. Neměla jsem pocit, že bych byla nějak výjimečný talent, přesto jsem se později na tu výtvarnou školu přihlásila a začala ji navštěvovat.

Tenkrát se však moje výtvarné nadání s nadáním v pečení nedalo nijak spojovat. Ani ve snu by mě tehdy nenapadlo, že budu někdy využívat svůj výtvarný talent k pečení dortů. Zvlášť když přihlédneme k faktu, že kromě babiččiných koláčů a buchet nemělo pečení v naší rodině žádnou tradici.